

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

มีผู้ให้ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้ ดังต่อไปนี้

ริชาร์ด บี นอส และ ซีโอดอร์ เอส รอกเจอร์ส (Richard B. Noss and Theodore S. Rodgers, in the Regional English Language Center, ed. 1975 : 15) กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้ 2 ความหมาย ความหมายแรก หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม หลักเกณฑ์ในการเลือกขึ้นอยู่กับขอบเขตที่เกี่ยวข้องว่า เพื่อการศึกษา เพื่อวิชาชีพ หรือวิชาเฉพาะ อีกความหมายหนึ่ง หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดประสงค์ต่าง ๆ กัน

จอห์น เวบบ์ (John Webb, in Geoffrey H. Wilson, ed. 1976:130-131) กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า คำนี้ถึงความต้องการเฉพาะก้านในการใช้ภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง และมีประโยชน์ตรงความวัตถุประสงค์

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1978 : 186) อธิบายถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า เป็นการสอนที่มีจุดมุ่งหมายพิเศษ (Special Purpose Language Teaching หรือ SP - LT) เป็นการสอนภาษาอังกฤษตามความต้องการของผู้เรียน

โรนัลด์ แมกกี และอลัน เมาทฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford 1976 : 2) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า เป็นการสอนเพื่อจุดมุ่งหมายในการนำไปใช้ที่ชัดเจน และจุดมุ่งหมายนี้มักเกี่ยวข้องกับความต้องการด้านอาชีพ และโครงการฝึกอบรมด้านอาชีพ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ เกษศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นต้น คำว่า "เฉพาะ" หรือ พิเศษ (Special) ใน "ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ" นั้น เน้นที่จุดมุ่งหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษา ไม่ใช่เน้นภาษาที่เรียน

อบัน ที บาเทีย (Aban T. Batia 1979:25) ให้ความเห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะอย่าง

คริส เคนเนดี (Christ Kennedy 1979:59) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า เน้นภาษาที่ใช้ (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์เกี่ยวกับภาษา (Usage) และวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนว่า ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อทำอะไรในชีวิตจริง

พอลลีน โรบินสัน (Pauline Robinson 1980:8) ให้คำอธิบายว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เกิดจากความต้องการของผู้เรียนที่จะเรียนรู้เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่ความต้องการที่จะเรียนรู้ศัพทวิทยา

นราพร โรจนจันทร์ (2524 : 5) ได้สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า เกิดขึ้นเนื่องจากพัฒนาการทางเศรษฐกิจและการเมือง มิได้เกิดจากการพัฒนาของวิชาภาษาศาสตร์ โปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษมิได้เป็นไปตามแบบที่ยึดกันมาแต่เดิม หรือขึ้นอยู่กับผู้กำหนดหลักสูตร แต่มีจุดประสงค์ที่แน่นอนและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง เนื่องจากมุ่งความสำคัญที่ผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก

สุวัฒน์ ศรีโสภา (2526 : 13) ได้ให้คำจำกัดความของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า หมายถึง การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์โดยตรงในด้านการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาการ หรือวิชาชีพของผู้เรียน ที่มีได้เป็นเจ้าของภาษา (Non-native Speaker) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่าเมื่อคำนึงถึงเวลาและค่าใช้จ่าย และบุคลากรที่มีจำกัด

จากความหมายและความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ พอจะสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะนำไปใช้ในค่านงานอาชีพหรือเพื่อการศึกษาโดยผ่านเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนเรียนอยู่

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1979:90-92) แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology - EST) เป็นภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเน้นหนักทางด้านวิทยาศาสตร์ คำศัพท์ และวาทศิลป์
2. ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาอื่น ๆ (English for Other Courses) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดสำหรับบุคคลในอาชีพต่าง ๆ เช่น นายแพทย์ นักธุรกิจ นักการทูต วิศวกร

โรนัลด์ แมกกี และอลัน เม้าท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford 1978:2) แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะของการเรียนการสอนออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อสนองความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements) เช่น สำหรับพนักงานโทรศัพท์ระหว่างประเทศ นักบินนานาชาติ เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training Programmes) เช่น สำหรับบุคลากรประจำโรงแรม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้าพิเศษ เป็นต้น
3. ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาขั้นสูงวิชาการและวิชาชีพระดับสูง (Academic or Professional Study) เช่น วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และกฎหมาย เป็นต้น

สุวณีย์ ศรีโสภา (2526:20) ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology - EST) ได้แก่ การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัย

หรือมหาวิทยาลัย ของนักศึกษาค้นคว้าศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษสำหรับการศึกษาและวิชาการ (English for Educational Purposes - EEP หรือ English for Academic Purposes - EAP) ได้แก่ การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาที่เน้นเฉพาะวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น แพทย์ศาสตร์ เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษสำหรับงานอาชีพ (English for Occupational Purposes - EOP หรือ English for Vocational Purposes - EVP) ได้แก่ การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย อาจเป็นในระดับวิทยาลัยเทคนิค หรือโรงเรียนอาชีวศึกษาค่าง ๆ ที่มุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ

คำจำกัดความของภาษาอังกฤษเทคนิค

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1973:229) ให้คำจำกัดความภาษาอังกฤษเทคนิคว่า หมายถึง ภาษาอังกฤษที่ใช้คำศัพท์ทั่วไปน้อย แต่ใช้คำศัพท์เฉพาะพิเศษที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิ่งของและขบวนการต่าง ๆ ที่ปฏิบัติได้จริงมากกว่าเรื่องที่เป็นนามธรรม ในเรื่องการวัดก็เกี่ยวข้องกับเรื่องของปริมาณ มากกว่าการใช้สัญลักษณ์ของความสัมพันธ์ของคณิตศาสตร์ มีภาษาอังกฤษสามัญแทรกอยู่ทั่วไปในตำราภาษาอังกฤษเทคนิค

เฮซ จี วิดโดวสัน (H.G. Widdowson 1973:14) กล่าวถึงภาษาอังกฤษเทคนิคว่า เป็นแขนงที่สำคัญแขนงหนึ่งของภาษาอังกฤษ และเป็นส่วนหนึ่งของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ หรือภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในการสนองตอบความต้องการเฉพาะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

กล่าวโดยทั่วไป ภาษาอังกฤษเทคนิค หมายถึง ภาษาอังกฤษแขนงหนึ่งของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่มีเนื้อหาในค่านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิชาช่างต่าง ๆ และสาขาวิชาอื่นต่าง ๆ และใช้โครงสร้างทางภาษาเพียงบางโครงสร้างแค่มิไวยากรณ การออกเสียง และการสะกดคำเหมือนภาษาอังกฤษทั่วไป มีศัพท์เทคนิคซึ่งบัญญัติใช้เฉพาะในสาขาวิชาช่างต่าง ๆ เน้นเรื่องสิ่งของและการกระทำมากกว่าตัวผู้กระทำ

วิวัฒนาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในประเทศไทย

ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เรียนกันในระดับอาชีวศึกษานั้น แต่เดิมเป็นวิชาแกนใน ระดับชั้นปีที่ 1 และ 2 ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลักสูตรและแบบเรียน ที่ใช้ก็เหมือนกับในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลป์ (Mayuree Durongphan : 39) ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.4-5-6) พุทธศักราช 2503 ของกระทรวงศึกษาธิการ ยังไม่มีการเรียน ภาษาอังกฤษเทคนิค ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ ก็ต้องเรียนภาษา อังกฤษ ก. เป็นวิชาบังคับ ร่วมกับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ แผนกวิทยาศาสตร์ แผนกศิลปะ และแผนกทั่วไป เรียนสัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันตามควรแก่ชั้น
2. เพื่อให้มีพื้นฐานในการที่จะศึกษาในชั้นต่อไป
3. เพื่อเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาตามสมควร
4. เพื่อความเจริญในทางความรู้และสติปัญญาของผู้เรียน
5. เพื่อบรรลุลความมุ่งหมายดังกล่าว จึงให้มีความรู้และทักษะดังต่อไปนี้

ก. ต้องฟังเข้าใจ พูดได้โดยออกเสียงที่ถูกต้อง อ่านออกเสียงได้และ อ่านในใจได้ และเขียนได้ถูกต้องตามควรแก่ชั้น

ข. ให้มีความรู้ทางไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการใช้ภาษา และรู้ ลักษณะของภาษาอังกฤษที่เป็นมูลสารตามสมควร

ค. มีความรู้เกี่ยวกับบรรณคดี สำหรับเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาต่อไป

ง. ให้เข้าใจถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาสำหรับ ติดต่อระหว่างชาติ

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2505 วิชาภาษาอังกฤษเทคนิคก็ได้ถูกนำมาสอนในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ทุกสาขาวิชาเป็นครั้งแรก โดยใช้แบบเรียนที่หน่วย ศึกษานิเทศก์ของกรมอาชีวศึกษาจัดทำขึ้น อีก 7 ปีต่อมา ภาษาอังกฤษเทคนิคก็ได้รับการบรรจุในหลักสูตรของสาขาช่างอุตสาหกรรม ระดับชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 ในขณะที่

นักเรียนสาขาอื่น ๆ เรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นปีที่ 3 (Mayuree Durongphan :39) เท่านั้น จนกระทั่งถึงปี พ.ศ.2518 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเทคนิคเป็นวิชาเฉพาะสาขาช่างอุตสาหกรรม รวม 4 วิชา โดยเรียนวิชาละ 2 คาบ/สัปดาห์ ในระดับ ม.ศ. 4 - 5 ยังมีรายละเอียดของรายวิชาดังนี้

อพ 481 ภาษาอังกฤษเทคนิค 1

ฝึกทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เน้นหนักในเรื่องการอ่าน โดยใช้หนังสืออังกฤษเทคนิค ม.ศ. 4 และฝึกโครงสร้างทางไวยากรณ์ชั้นรากฐาน ฝึกการใช้ศัพท์ทางช่างเบื้องต้นและการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวิชาช่าง เช่น เครื่องมือช่าง ๆ

อพ 482 ภาษาอังกฤษเทคนิค 2

ฝึกโครงสร้างไวยากรณ์และฝึกทักษะในการอ่านเรื่องราวที่เกี่ยวกับวิชาช่าง ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้ในการอ่านวิชาช่างเบื้องต้น ฝึกการเขียนประโยค และข้อความสั้น ๆ

อพ 581 ภาษาอังกฤษเทคนิค 3

ฝึกและส่งเสริมทักษะในการอ่านหนังสือเกี่ยวกับวิชาช่างให้เข้าใจดีและอ่านได้รวดเร็ว โดยใช้หนังสืออังกฤษเทคนิค ม.ศ.5 ฝึกการเขียนข้อความสั้น ๆ อันจะนำไปสู่ความสามารถในด้านการเรียบเรียงข้อความและการเขียนรายงานในชั้นสูงต่อไป การฝึกการเขียนในชั้นนี้ ให้เน้นถึงความถูกต้องในการเขียนตามลักษณะของภาษา โดยอาศัยศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมา และส่งเสริมให้รู้จักใช้พจนานุกรมเป็นอุปกรณ์ในการค้นคว้าศัพท์และสำนวน

อพ 582 ภาษาอังกฤษเทคนิค 4

ส่งเสริมให้สามารถอ่านและเข้าใจศัพท์เทคนิค และความหมายของเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาช่างได้ และอ่านได้รวดเร็วขึ้น ฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีระดับยากขึ้น

เพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียนเรียบเรียงข้อความและการเขียนรายงานสั้น ๆ ทางวิชาต่าง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2520 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2520 ได้กำหนดแผนการเรียนตามหมวดวิชาชีพประเภทวิชาต่าง ๆ และวิชาภาษาอังกฤษจัดอยู่ในกลุ่มวิชาพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนทุกสาขาในแต่ละประเภทวิชาต้องเรียนเหมือนกัน โดยจัดแบ่งรายวิชาและเวลาเรียนตามหมวดวิชาชีพของแต่ละประเภทวิชา สำหรับภาษาอังกฤษเทคนิคได้จัดไว้ในหมวดวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ตามลำดับชั้นดังนี้

ระดับชั้น ปวช. ปีที่ 1	ภาคเรียนที่ 1	อพ 481	ภาษาอังกฤษเทคนิค 1
	ภาคเรียนที่ 2	อพ 482	ภาษาอังกฤษเทคนิค 2
ระดับชั้น ปวช. ปีที่ 2	ภาคเรียนที่ 1	อพ 581	ภาษาอังกฤษเทคนิค 3
	ภาคเรียนที่ 2	อพ 582	ภาษาอังกฤษเทคนิค 4
ระดับชั้น ปวช. ปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1	อพ 681	ภาษาอังกฤษเทคนิค 5
	ภาคเรียนที่ 2	อพ 682	ภาษาอังกฤษเทคนิค 6

โดยใช้เวลาเรียนสัปดาห์ละ 2 คาบ ในแต่ละภาคเรียน สำหรับวิชา อพ 681 ภาษาอังกฤษเทคนิค 5 และวิชา อพ 682 ภาษาอังกฤษเทคนิค 6 ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2520 เป็นวิชาเฉพาะสาขางานอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 4 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2519 จึงมีรายละเอียดของรายวิชาดังนี้

อพ 681 ภาษาอังกฤษเทคนิค 5

ฝึกและส่งเสริมทักษะในการอ่านและเข้าใจความหมายของศัพท์และเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาเฉพาะต่าง เพื่อให้สามารถอ่านคำแนะนำเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เข้าใจ ฝึกให้รู้จักโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อนำไปใช้ในการอ่านและเขียนหรือพูดต่อไป

อพ 682 ภาษาอังกฤษเทคนิค 6

ส่งเสริมทักษะในการอ่าน ให้มีความถูกต้องยิ่งขึ้นและอ่านได้รวดเร็วขึ้น เพื่อเป็นหนทางค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากตำราที่เกี่ยวกับช่างหรือวารสารที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ เปิดให้รู้จักการใช้ศัพท์เทคนิคและส่วนวนเกี่ยวกับทางช่างของตนได้ เพื่อนำไปใช้เขียนข้อความสั้น ๆ ให้ถูกต้อง ให้รู้จักแบบฟอร์มจดหมาย และฝึกเขียนจดหมายสั่งของและจดหมายสมัครงาน

นอกจากนี้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2520 ยังกำหนดให้วิชา ศพ.681 ภาษาอังกฤษเทคนิค 1 และ ศพ.682 ภาษาอังกฤษเทคนิค 2 เป็นวิชาบังคับสำหรับหมวดวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรม และศิลปหัตถกรรม (แผนกช่างโลหะกรรม) มีรายละเอียดเช่นเดียวกับวิชา อพ.481 ภาษาอังกฤษเทคนิค 1 และ อพ.482 ภาษาอังกฤษเทคนิค 2 สำหรับหมวดวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมได้กำหนดให้นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง ชั้นปีที่ 3 เรียนวิชา อพ 683 ภาษาอังกฤษเทคนิค เป็นวิชาบังคับประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม โดยเรียนวิชานี้ในภาคแรกและมีรายละเอียดของรายวิชาดังนี้

อพ 683 ภาษาอังกฤษเทคนิค

ฝึกให้รู้จักการใช้ศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ทางช่างก่อสร้างและการใช้ภาษาอังกฤษทางช่างต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ศัพท์ทางช่างยนต์ ศัพท์ทางช่างไฟฟ้า ฯลฯ เพื่อให้มีความสามารถศึกษาค้นคว้าตำราที่เขียนเป็นภาษาต่างประเทศได้

ต่อมาในปี พ.ศ.2524 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ได้กำหนดให้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะร่วมกันกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ซึ่งจัดวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคหรือภาษาอังกฤษช่างอุตสาหกรรมอยู่ในหมวดวิชาสัมพันธ์ โดยกำหนดให้เรียนวิชา สอ 111 สอ 121 สอ.211 และ สอ 211 (ภาษาอังกฤษเทคนิค 1 - 4) เป็นวิชาบังคับ และวิชา สอ 411 และ สอ 412 (ภาษาอังกฤษเทคนิค 5 - 6) เป็นวิชาเลือกเสรี

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โปรแกรมช่างอุตสาหกรรมจึงเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค โดยใช้หลักสูตรและแบบเรียนร่วมกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โปรแกรมช่างอุตสาหกรรม

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 กำหนดจุดประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคหรือภาษาอังกฤษช่างอุตสาหกรรมไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษถึงขั้นที่จะเข้าใจและนำไปใช้ประโยชน์ในการอ่านเพิ่มพูนความรู้ทางงานช่างอุตสาหกรรม
2. เพื่อให้สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในงานอาชีพตามระดับการศึกษาของตน
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษ ในการติดต่อสื่อสารกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับช่างอุตสาหกรรมขั้นต้นได้
4. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในการประกอบอาชีพให้ทันกับวิทยาการใหม่ ๆ

หนังสือเรียนที่ใช้สำหรับวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค 1-4 มี 2 เล่ม คือ

1. Technical English Book I ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
2. Technical English Book II ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศไทย

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ ผู้วิจัยจะแบ่งงานวิจัยออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป
2. งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป สรุปได้ดังนี้

จริยา มลประเสริฐ (2515 : 24) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ แผนกศิลป์ และแผนกทั่วไป ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 264 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 100 ข้อ ที่สร้างขึ้น ทดสอบนักเรียนดังกล่าว ผลปรากฏว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

จำรัส อานามนารถ (2517 : 35) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสร้างแบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน แล้วนำไปทดสอบนักศึกษาวิทยาลัยครู 6 แห่ง นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลป์ 5 แห่ง รวมตัวอย่างประชากรทั้งหมด 414 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบทั้ง 3 ประเภท สูงกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ด้านโครงสร้างไวยากรณ์สูงสุด

อาไพวรรณ สรรพช่าง (2518 : ๑) ได้ทำการศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายอาชีพ แผนกพาณิชยการ ในโรงเรียนราษฎร ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยในการเขียนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ และพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนขึ้นอยู่กับทัศนคติของนักเรียน และโครงสร้างที่เป็นปัญหาต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน คือ

1. Verb patterns such as tenses and use of auxiliary verbs
2. Modification patterns such as comparison of adjectives and adverbs.

3. Sentence patterns
4. Pronouns patterns such as relative pronouns
5. Noun patterns such as uncountable nouns

วลัย โสมานันท์ (2519 : 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายอาชีพกับโรงเรียนสายสามัญ โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนสายสามัญมีความรู้ทางไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสายอาชีพ ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนสายอาชีพเน้นด้านวิชาชีพ ส่วนโรงเรียนสายสามัญเน้นด้านวิชาการ

จรัสพัทธ์ บุญโยคม (2521 : 68) ได้สร้างแบบทดสอบด้านสมรรถนะทางการฟัง 3 ชุด แล้วนำไปทดสอบนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 ในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีสมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ สมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับ 4 ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 มีสมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน นั่นคือ นักเรียนที่เรียนระดับชั้นสูงกว่ามีสมรรถนะมากกว่า

ทรงพรหม มณีวรรณ (2521 : 70 - 71) ได้สร้างแบบทดสอบวัดสมรรถนะทางการเขียน แววคา ชัยวิวัฒน์พงศ์ (2521 : 92) ได้สร้างแบบทดสอบวัดสมรรถนะทางการอ่าน และสุภาภรณ์ ทองใบ (2521 : 66) ได้สร้างแบบทดสอบวัดสมรรถนะด้านความเข้าใจศัพท์ภาษาอังกฤษ แล้วนำไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร เช่นเดียวกัน และได้สรุปผลการวิจัยไว้เหมือนกับจรัสพัทธ์ บุญโยคม คือนักเรียนที่เรียนระดับชั้นสูงกว่ามีสมรรถนะมากกว่า

อุไร แฉล้ม (2521 : 69) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตและนักศึกษาปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ จาก

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาลัยครูพระนคร โดยใช้แบบทดสอบ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร แตกต่างจากนิสิตอีก 2 สถาบัน อย่างมีนัยสำคัญที่ .01 ส่วนความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตทั้ง 2 มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน ความสามารถในการอ่านของนิสิตทั้ง 3 สถาบัน อยู่ในเกณฑ์พอใช้ และความสามารถในการเขียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครอยู่ในระดับต่ำ

เพชรฯ สังขะวร (2524 : 33 - 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยคัดเลือกสำนวนจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จำนวน 25 สำนวน นำมาสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วยสำนวนทั้ง 25 สำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านที่ไม่ปรากฏสำนวนทั้งกล่าว 80 ข้อ แล้วนำไปทดสอบนักเรียนชายหญิงที่กำลังเรียนอยู่ในปีการศึกษา 2522 ในโปรแกรมต่าง ๆ ของโรงเรียน หอวัง โรงเรียนสตรีวิทยา 2 โรงเรียนบดินทร์เคซา (สิงห์ สิงหเสนี) โรงเรียนสารวิทยา และโรงเรียนเทเวศร์วิทยาคม รวมจำนวน 161 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

ในค่านานภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะนั้น ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ซึ่งส่วนมากทำในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมากกว่าในระดับโรงเรียน งานศึกษาวิจัยดังกล่าวพอจะแยกออกได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ลักษณะทางภาษา
3. งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาสภาพการเรียนการสอน

4. งานวิจัยเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนและวิธีสอน
5. งานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล

งานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจความคิดเห็นและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ สรุปได้ดังนี้

ชนิษฐา กริมหา (2515 : 68) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจความคิดเห็นของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 462 คน เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคและพอใจเนื้อหาวิชาที่จัดสอน เพราะตรงกับความสนใจและเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านตำราทางวิศวกรรมศาสตร์ และยังพบว่า ทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ได้ดีที่สุด คือ ทักษะในการอ่าน ส่วนทักษะที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ทักษะในการพูด และนิสิตต้องการให้มีการฝึกเขียนรายงานทางเทคนิค (Technical Report Writing) และการสนทนา (Conversation) เพิ่มขึ้น

สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัย (2517 : 1) ได้ทำการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาของนักบริหารการศึกษา อาจารย์ และนักศึกษาในสถานศึกษาทั่วไป ผลการสำรวจพบว่า ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเป็นสิ่งจำเป็น และโปรแกรมภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในขณะนี้สำรวจนั้น ไม่สนองความต้องการของผู้เรียน

นิภา สนสอากิจ (2523 : 267 - 270) ได้สำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า หน่วยงานในหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณปานกลาง ทักษะที่ใช้มากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน ทักษะที่ใช้น้อยที่สุด คือ ทักษะการแปล วัตถุประสงค์ที่สำคัญในการใช้ทักษะต่าง ๆ ของบุคคลากร คือ การฟังและการพูดเพื่อสนทนา การอ่านเพื่ออ่านวารสารหรือเอกสารการเขียนเพื่อเขียนจดหมายราชการและรายงาน และการแปลรายงานและคำรา หัวหน้าหน่วยงานในราชการและรัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าภาษาที่บุคคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงาน

อุษา กาญจนสถิตย์ (2523 : 278 - 280) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบมีแบบแผน เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล โดยแจกแบบสอบถามและทำการสัมภาษณ์หัวหน้าหน่วยงานระดับผู้จัดการของกลุ่มธุรกิจ ซึ่งได้แก่ กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการบริษัท ผู้จัดการฝ่ายบุคคล ผู้จัดการแผนก หรือหัวหน้าแผนกของบริษัท ห้างร้านในวงการธุรกิจ ซึ่งแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ผลิตและผู้ค้ากลุ่มบริการ กลุ่มเงินทุนและหลักทรัพย์ กลุ่มประกันชีวิตและประกันภัย และกลุ่มธนาคารพาณิชย์ รวมทั้งสิ้น 190 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างมีแบบแผน และวิธีการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ระดับความสามารถที่แท้จริงในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลากรและระดับความสามารถที่หน่วยงานต้องการมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หัวหน้าหน่วยงานส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ภาษาอังกฤษที่บุคคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ หัวหน้าส่วนใหญ่ในวงการธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมากที่สุด ทักษะที่ใช้มากที่สุด คือการอ่าน และทักษะที่ใช้ น้อยที่สุดคือ การแปล วัตถุประสงค์ที่สำคัญในการใช้ทักษะต่าง ๆ ของบุคคลากร คือ การฟังและการพูดเพื่อใช้ในการสนทนากับลูกค้า เพื่อตัดทอนกล่าวต้อนรับและขอบคุณ การอ่านและเขียนจดหมายธุรกิจ โทรพิมพ์ คู่มือและสัญญาเพื่อรายงานหัวหน้างาน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2524 : 30 - 32) ได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาใน 12 คณะ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในค่านิยมและภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา ตามความต้องการของคณะต่าง ๆ สรุปผลการวิจัยได้ว่า ทั้งอาจารย์และนิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นพ้องกันว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นในการทำงานค่อนข้างมาก ภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาควรจะเป็นภาษาอังกฤษทั้งแบบภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาวมกัน มากกว่าที่จะแยกสอนแต่เฉพาะภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา หรือภาษาอังกฤษทั่วไปแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ในปีต่อมา อัจฉรา วงศ์โสธร (2525 : 47) ก็ได้ทำการสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร

ในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจ รวม 486 คน ผลปรากฏว่า หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ในขณะที่ส่วนเอกชนใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางการงานมากกว่า เพื่อจุดประสงค์ทางสังคมและส่วนตัว ผู้บริหารให้ความเห็นว่า ทักษะทางภาษาอังกฤษที่แต่ละคนได้รับจากสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 - 6 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพนั้น ยังไม่เหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน บุคคลากรส่วนมากปรับปรุงความรู้ด้วยการเรียนด้วยตนเอง

บังอร สว่างวโรรส (2526 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษที่สอนในมหาวิทยาลัยกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจไทย" โดยใช้แบบสอบถาม 3 ชุด แบบสอบถามชุดที่ 1 ส่งไปยังบริษัทธุรกิจในประเทศ 60 บริษัท ซึ่งสุ่มตัวอย่างมาจากบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ 600 บริษัท บริษัททั้ง 60 แห่งนี้เป็น ผู้ผลิต 16 แห่ง โรงแรม 3 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 2 แห่ง แบบสอบถามชุดที่ 2 ส่งไปยังสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและของเอกชนที่มีการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจรวม 8 สถาบัน เป็นสถาบันของรัฐ 4 สถาบัน และสถาบันเอกชน 4 สถาบัน แบบสอบถามชุดที่ 3 ส่งให้บัณฑิตปีการศึกษา 2523 และ 2524 ของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 93 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะที่ใช้ปานกลางคือ การฟัง การพูด และการอ่าน ส่วนการแปลใช้น้อย ภาษาที่ใช้เขียนโทรพิมพ์และโทรเลข มีบทบาทในการสื่อสารธุรกิจของวงการธุรกิจไทย ไม่ว่าจะเป็นค่านการเขียน การอ่าน และการแปล เมื่อเปรียบเทียบความต้องการของวงการธุรกิจไทยและหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า รายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่เปิดสอนในสถาบันการศึกษาของเอกชนมีจำนวนมากกว่าสถาบันการศึกษาของรัฐ หลักสูตรมีความสอดคล้องมากกว่า มีการศึกษาคือใกล้ชิดกับนักธุรกิจโดยตรงมากกว่า เนื้อหาในหลักสูตรก็จึ้กั้ขึ้นต้นกับความต้องการในการใช้

อภิศักดิ์ อนุกุล (2527 : 167) ได้สำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 โปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โปรแกรมภาษา และโปรแกรมวิชาชีพในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า

นักเรียนทั้งสามโปรแกรม เลือกเรียนภาษาอังกฤษ เพราะคิดว่ามีประโยชน์ในชีวิตประจำวันและอนาคต เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว นักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และโปรแกรมภาษา มีจุดมุ่งหมายที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย ในขณะที่นักเรียนโปรแกรมวิชาชีพต้องการนำไปใช้เพื่อการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ นักเรียนทั้ง 3 โปรแกรมส่วนใหญ่ยังมีจุดมุ่งหมายที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้ฟังและพูดคุยกับชาวต่างประเทศได้พอเข้าใจ อ่านคำแนะนำวิธีการใช้ที่มีมาคู่กับเครื่องมือหรือเครื่องใช้ต่าง ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับเพื่อนชาวต่างประเทศ และเขียนสมัครงานกับชาวต่างประเทศ

อุมา ศรีสุภานนท์ (2527 : 38) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อสำรวจทัศนคติของนักศึกษาปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตธนบุรี ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตและวิชาเลือก เพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการในปัจจุบัน โดยใช้แบบสอบถามซึ่งมีคำถาม 10 ข้อ ให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 250 คน ตอบ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ นักศึกษาเห็นว่า จำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย โดยให้เหตุผลว่า ความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าสนใจต่อการ คนที่ไ้งานที่ ๆ ทำหรือคนที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งมักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษก็ นอกจากนี้ ยังจำเป็นที่จะต้องรู้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อกับชาวต่างประเทศ เพื่ออ่านตำราทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิศวกรรมศาสตร์ และเพื่อศึกษาต่อในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะทางภาษา สรุปได้ดังนี้

ผอยผา ฤชธร ณ อยู่ชยา (2516 : 124) ได้ศึกษาลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในคานาภาษาอังกฤษเทคนิคจากหนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า โครงสร้างที่ใช้กันมากในภาษาอังกฤษเทคนิค คือ Passive Voice และประโยคที่ขึ้นต้นด้วย It จากนั้นผู้วิจัยได้นำโครงสร้างดังกล่าวไปสร้างวัสดุประกอบการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ ประกอบด้วย คำอธิบาย ตัวอย่าง และแบบฝึกหัดชนิดต่าง ๆ สำหรับใช้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคแก่นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รัชนี จันทรมงคล (2517 : ง-จ) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 100 ข้อ แล้วนำไปทดสอบนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยช่างกลพระนครเหนือ โรงเรียนช่างกลปทุมวัน โรงเรียนช่างกลนนทบุรี โรงเรียนเทคนิคชลบุรี รวม 300 คน พบว่า มีโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่ปรากฏในหลักสูตรแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนดังนี้ .

1. Patterns of Verb Form (Verb + Verb)
2. Use of Models
3. Objective Relative Pronouns : "when/which."
4. Embedded Questions after : "know/learn/etc."
5. Accord of Subjects and Verbs
6. Passive Voice

๗๑

ผู้วิจัยได้คัดเลือกโครงสร้างที่เป็นปัญหามาก ๆ มาเป็นแนวทางในการจัดสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรมที่สังกัดโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา

ประกายศรี โชสูงเนิน (2519 : 80 - 85) ได้ทำการวิจัยศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษ ในตำราวิศวกรรมศาสตร์ Strength of Materials โดย F.L. Singer และ Elements of Strength of Materials โดย S. Timoshenko และ D.H. Young และสรุปผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราวิศวกรรมศาสตร์ทั้ง 2 เล่ม ว่า มีโครงสร้างของเอกรวดประโยคแบบต่าง ๆ 17 แบบ รวมทั้งแบบย่อยอีก 16 แบบ ส่วนในค่านประโยคซับซ้อนมีเอกรวดประโยค ร้อยละ 27.52 และสังกรประโยคร้อยละ 72.48 ส่วนวลีนั้น มีนามวลีที่ปรากฏความถี่สูงสุดเรียงตามลำดับดังนี้

1. NP → D + N

2. NP → (D) (Adj) N + prep. + (D) (Adj) N

3. NP → (D) Adj. + N

และมีกริยาวลีที่ปรากฏความในสูงสุดดังนี้

1. VP → V_t + Noun

2. VP → Passive Voice

3. VP → V_{oo} + Noun

สุนน เงินน้ำ (2522 : 102 - 104) ได้ศึกษาลักษณะของการใช้ความเชื่อมโยงในข้อความที่มีปรากฏอยู่ในตำราเรียนแต่ละเล่ม ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทเวศร์ ในแผนกช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน ช่างเชื่อมและโลหะแผ่น ช่างไฟฟ้ากำลัง และช่างวิทยุและโทรคมนาคม ตลอดจนความเข้าใจของนักศึกษาในการใช้ความเชื่อมโยงในข้อความเหล่านั้น ทั้งนี้ เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยคัดเลือกตำราเรียนที่ผู้สอนวิชาช่างแก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทเวศร์ พิจารณาเห็นว่ามีการใช้มากที่สุดแผนกช่างละ 1 เล่ม รวม 5 เล่ม ดังนี้

1. แผนกช่างยนต์ หนังสือ Diesel Engine Manual

แต่งโดย Perry O. Black

2. แผนกช่างกลโรงงาน หนังสือ Shop Theory แต่งโดย

James Anderson และ Earl E. Trato

3. แผนกช่างเชื่อมและโลหะแผ่น หนังสือ Manufacturing Processes

แต่งโดย Myron L. Begeman และ B.H. Amstead

4. แผนกช่างไฟฟ้ากำลัง หนังสือ A Text Book of Electrical

Technology แต่งโดย B.L. Theraja

5. แผนกช่างวิทยุและโทรคมนาคม หนังสือ Integrated Electronics

แต่งโดย Jacob Millman และ Christos C. Halkias

และเล่มบทเรียนมาเล่มละ 3 บท ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบขึ้น 2 ประเภทใช้ทดสอบ นักศึกษาทุกแผนกช่าง ประเภทแรก เป็นข้อทดสอบวัดความเข้าใจในการใช้ความ เชื่อมโยงในข้อความเรื่องหน่วยอ้างอิง คำแทน การเว้นคำ คำสันธาน คำพ้อง ความหมาย และคำที่มีความหมายกว้าง หรือคำที่มีความหมายแคบ ประเภทที่สอง เป็นข้อทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) แต่ละแผนกช่างใช้ข้อทดสอบต่างกันตามเนื้อหาที่ได้คัดลอกมาจากตำราที่ทำการวิเคราะห์ ของแผนกช่างนั้น ๆ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ตำราเรียนของนักศึกษาทุกแผนกช่าง มีการใช้ เครื่องถูกหันประเภทไวยากรณ์และประเภทคำศัพท์ที่มีการใช้หมวกคำที่มีการ ปรากฏครั้งเดียวมากที่สุด และนักศึกษาทุกแผนกช่างมีความเข้าใจในการใช้ความ เชื่อมโยงในข้อความทั้งประเภทไวยากรณ์และประเภทคำศัพท์ใกล้เคียงกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ เฉพาะ สรุปได้ดังนี้

งานพิมพ์ รุ่งโรจน์ดี (2521 : 203 - 204) ได้วิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค สำหรับนักศึกษาช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาเขตในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาทั่วประเทศ ในด้าน หลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอน การวัดประเมินผล แล้วนำผลการวิเคราะห์ ทั้งหมดมาเป็นแนวทางสร้างประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาเขตต่าง ๆ ผลจากการศึกษาพบว่า ผู้สอนเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ ควรจะสอนเทคนิคการอ่านเพื่อให้นักศึกษามีความสามารถเข้าใจในเนื้อเรื่องได้เอง เน้น เรื่องการสื่อความหมายในวิชาชีพและยังมีความเห็นตรงกันว่า การเรียนภาษาอังกฤษ ควรจะฝึกคัดลอกตลอด ภาคเรียน และต้องการให้การเรียนภาษาอังกฤษสอดคล้องกับ วิชาชีพ ส่วนหัวหน้าแผนกวิชาช่างก็เห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่ช่างเทคนิคต้องเรียนภาษา อังกฤษ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นในวิชาชีพ และต้องการให้หลักสูตรเน้นวิชาภาษาอังกฤษให้ สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน ต้องการให้เน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ใน การสื่อความหมายทางวิชาชีพ เน้นทักษะการอ่าน แต่ไม่ใคร่เห็นด้วยที่จะให้ผู้สอนภาษา อังกฤษสอนศัพท์เทคนิค โดยการอธิบายหลักวิชาช่าง ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ทั้งหมด

มาเป็นแนวทางสร้างประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ของวิทยาเขตในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

กมลรัตน์ จรัสศรี (2524 : ง-จ 102) ได้ศึกษาสภาพปัญหาการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป
และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาของอาจารย์และนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ใน
คณะนิติศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมสงเคราะห์
ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน และแผนกอิสระสังคมวิทยาและ
มนุษยวิทยา โดยใช้แบบสอบถามสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และความ
คิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ สำหรับสาขาวิชา 2 ฉบับ สอบถามอาจารย์ในทุกคณะจำนวน
50 คน นักศึกษาที่กำลังเรียนและไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษระดับสูง รวมจำนวน 350 คน
สรุปผลการวิจัยได้ว่า ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการ
ศึกษาวิชาเฉพาะ เพราะว่า ภาษาอังกฤษช่วยในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จึงควรมีการ
จัดสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
และในสาขาวิชาเฉพาะ โดยจัดสอนภาษาอังกฤษทั่วไปในชั้นพื้นฐานและภาษาอังกฤษสำหรับ
สาขาวิชาในระดับสูง ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ควรให้ศูนย์ภาษา
อังกฤษเป็นผู้จัด และผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจำเป็นต้องรู้เนื้อหาวิชา
เฉพาะของผู้เรียนด้วยพอสมควร นอกจากนี้ทั้งอาจารย์และนักศึกษาคงมีความเห็นว่า ควร
จัดสอนสอกรแรกในภาษาอังกฤษระดับสูงมากกว่าในภาษาอังกฤษพื้นฐาน และการจัดสอน
ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะช่วยใ้เหมาะฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ขึ้นด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนและวิธีสอน สรุปได้ดังนี้

พจนีย์ จันเกษม (2519 : ง) ได้สร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ
นักศึกษาวิทยาลัยอุเทนถวายชั้นปีที่ 1 เป็นชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค ประกอบด้วย
บทเรียนแบบโปรแกรมแบบเล่ม บทเรียนแบบโปรแกรมสไลด์-เทป และบทเรียนแบบ
โปรแกรมแบบแผ่น ปรากฏว่า เป็นที่สนใจของนักศึกษาและมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน
ผลการวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ปรากฏว่า สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
90/90 ที่ตั้งไว้

สุวณีย์ ศรีโสภา (2526 : ง, 130) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 2 วิธี กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง ปีการศึกษา 2525 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตอุเทนถวาย จำนวน 60 คน ผู้วิจัยได้เลือกเรื่องต่าง ๆ จากหนังสือตำราช่างที่สอดคล้องกับหลักสูตรมาจัดทำแบบเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้สอดคล้องกับลักษณะของแบบเรียนและให้ครอบคลุมเนื้อหาในแบบเรียนทุกบท เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีจำนวน 60 ข้อ ผู้วิจัยได้ใช้แบบเรียนที่สร้างขึ้นไปทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยกลุ่มทดลองใช้วิธีสอนแบบใหม่ประกอบด้วย การบรรยายและสาธิต ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นของจริงร่วมกับภาพที่มีอยู่แล้วในบทเรียน แบ่งกลุ่มให้นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรม การเรียนเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by doing) และการสอนจะเน้นครูและนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Teacher - student centered) ส่วนกลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีธรรมดาซึ่งมีการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ใช้รูปภาพที่มีอยู่แล้วในแบบเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน คือ สอนแบบไวยากรณ์ - แปล (Grammar - Translation) และเน้นครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - centered) การสอนนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มใช้เวลา 1 ภาคเรียน แล้วจึงทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสอบถามด้วยแบบสอบถามทัศนคติ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา และทัศนคติของนักศึกษาต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีใหม่ดีกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา

วรลาภ แสงวันชัย และมยุรี ศรีชัยศรี (1982 : 48) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกวิทยาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยใช้วิธีแปลและวิธีสอนโครงสร้างและศัพท์ แล้วให้นักเรียนเข้าใจเอง ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้ตำรา A Course in Basic Scientific English ซึ่งเขียนโดย J.R. Ewer และ G. Latoire แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม มีการทดสอบนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ทั้งก่อนและหลังการสอนด้วยข้อสอบวัดความเข้าใจในการอ่านซึ่งเป็นข้อสอบมาตรฐานของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รูปแบบของข้อสอบเป็นชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) และข้อสอบ

โคลซ (Close Test) ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี มีความคล้ายคลึงกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผล สรุปได้ดังนี้

อจธรา วงศ์โสธรและคณะ (2524 : 55-67) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อประเมินผลการเรียนการสอนรายวิชาการเขียนอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (EAP Writing) ซึ่งสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดการเรียนการสอนให้กับนิสิตในคณะนิติศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ รวม 5 คณะ โดยใช้เครื่องมือวิจัยต่อไปนี้ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบ EAP แบบทดสอบสัมฤทธิ์ในการเรียนรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษแบบ EAP แบบสอบถามทัศนคติอาจารย์ นิสิต และแบบสอบถามในค่านแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในค่านแรงจูงใจในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา (EAP Writing) นิสิตส่วนใหญ่เรียนวิชานี้ เนื่องจากเห็นว่ามีความประโยชน์กับอาชีพและเป็นวิชาบังคับ เหมาะกับระดับความรู้ในค่านของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานี้ นิสิตส่วนใหญ่มีการพัฒนาความสามารถรวมในการเขียนสูงขึ้น มีการพัฒนาทางค่านการแสวงงออกทางภาษาและความคิดที่เกินซัดกว่าการพัฒนาทางค่านอื่น ๆ และมีการพัฒนาความสามารถในการใช้ตัวชี้ทางไวยากรณ์สูงขึ้น จากความสามารถในการใช้ตัวชี้ทางไวยากรณ์ก่อนเรียนวิชานี้ ส่วนข้อเสนอแนะของผู้บริหารทางวิชาการของคณะต่าง ๆ เกี่ยวกับรายวิชานี้ โดยทั่ว ๆ ไป เนื้อหาการสร้างบทเรียนแบบฝึกหัดนั้น น่าสนใจและวิชานี้มีความประโยชน์ต่อนิสิตในปัจจุบันสำหรับการศึกษาคือและสำหรับอาชีพในอนาคต ฉะนั้นวิชานี้จึงสมควรเป็นวิชาบังคับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะโดยตรง ยังไม่มีผู้ทำการศึกษาวิจัย

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในการศึกษาวิจัยเพื่อจุดประสงค์เฉพาะในต่างประเทศ ได้มีผู้ทำการศึกษาวจัยในค้ำนค้ำง ๆ พอจะแบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. งานวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับความต้องการและความคิเห็นต่อภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนและการทดสอบ

งานวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับความต้องการและความคิเห็นต่อภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ สรุปได้ดังนี้

หน่วยพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development Unit 1977 : 9-10) ของมหาวิทยาลัยคอนคอร์ดเคีย (Concordia University) ได้ทำการสำรวจนักศึกษาทั้งภาคปกติและภาคค้ำของมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาภาคปกติส่วนใหญ่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (EAP) เพราะเป็นนักศึกษาที่มุ่งเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยโดยตรง ส่วนนักศึกษาภาคค้ำส่วนใหญ่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางค้ำวิชาชีพ (SOP) ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษทั่วไปมีจำนวนพอ ๆ กัน เนื่องจากแบบเรียนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเน้นค้ำนการฟัง - การพูดมาก จึงอาจจะเพียงพอสำหรับนักศึกษาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป แต่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษาที่มุ่งเข้ามาหาวิทยาลัย ผลการสำรวจนี้ หน่วยพัฒนาหลักสูตรจึงปรับปรุงแบบเรียนภาษาอังกฤษทางค้ำน วิชาการให้เหมาะสมกับความต้องการของนักศึกษากลุ่มนี้ ส่วนในค้ำนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางค้ำนวิชาชีพนั้น ทางมหาวิทยาลัยไม่สามารถพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางค้ำนวิชาชีพให้เปิดกว้างสนองความต้องการของสาธารณชนได้ เพราะนอกจากจะต้องให้สนองความต้องการของนักศึกษาที่สำรวจแล้ว ยังมีตัวแทนจากอาชีพค้ำง ๆ อีก 29 สาขา อย่างไรก็ตาม มหาวิทยาลัยก็มีโครงการภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางค้ำนวิชาชีพอยู่หลายโครงการ ซึ่งแต่ละโครงการที่จัดขึ้นนั้น

อยู่บนพื้นฐานของสัญญาฉบับหนึ่งที่สนใจ เช่น โครงการสอนภาษาอังกฤษแก่คนงานในโรงงานผลิตอาหารในแถบเมืองมอนทรีล (Montreal) เป็นต้น

ไดแอน วอลล์ (Dianne Wall 1981 : 34 - 35) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตรวิชาการเขียนทางวิชาการสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่จะเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาเศรษฐศาสตร์ โดยคำนึงงานตามขั้นตอนดังนี้

1. สัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนวิชาเศรษฐศาสตร์เกี่ยวกับประเภทของงานเขียนวัตถุประสงค์ของการเขียนแต่ละประเภทและเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินงานเขียน
2. ให้อาจารย์ที่สอนตรวจและวิจารณ์งานเขียนของนักศึกษาเพื่อให้แน่ใจว่าคำวิจารณ์และวิธีการให้คะแนนไม่ขัดแย้งกัน
3. สัมภาษณ์นักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาระดับปริญญาโท ในปีการศึกษา 1980 - 1981 เพื่อรู้ความต้องการด้านการเขียนและปัญหาในการเขียนของนักศึกษา สอดคล้องกับความเห็นของผู้สอนหรือไม่ และความคิดเห็นของนักศึกษาในวิชาการเขียนควรมีอะไรบ้าง

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดมาวิเคราะห์ แล้วเอาผลจากการวิเคราะห์นี้รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากกรอาน เกี่ยวกับการเขียนและการสอนการเขียนมาสร้างหลักสูตรวิชาการเขียนสำหรับภาคเรียนที่เริ่มในเดือนกันยายน ค.ศ. 1981 ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาที่สอดคล้องกับวิชาทางบ้านเศรษฐศาสตร์ กิจกรรมส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และการประเมินผลด้วยตนเองของนักศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ สรุปได้ดังนี้

มาร์กาเร็ต เอ็ม แวน แนร์เซน (Margaret M. van Naerassen 1978 : 2-3) ได้ศึกษาการใช้ภาษาในการสื่อสารในกลุ่มแพทย์ที่เป็นเจ้าของภาษาเพื่อนำไปประยุกต์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ผู้วิจัยได้สรุปว่าการสื่อสารที่แพทย์เกี่ยวข้องกับอายุมี 2 ลักษณะ คือ

1. ระหว่างแพทย์กับคนไข้ เป็นการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุยระหว่างการรักษาหรือ
 คึกคักตามผล ส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารก้านการฟัง-พูด เท่านั้น

2. ระหว่างแพทย์กับบุคคลากรทางการแพทย์อื่น ๆ คือ ระหว่างแพทย์กับ
 แพทย์ พยาบาล นักศึกษาแพทย์ แพทย์ฝึกหัด หัวหน้าสถานพยาบาล เจ้าหน้าที่ที่หะเบียน
 การแพทย์ เลขานุการ เป็นการสื่อสารทั้งก้านการพูดและการเขียน

การสื่อสารทั้ง 2 ประเภท ใช้ทำเนียบภาษา (Register) ต่างกัน และ
 ในแต่ละทำเนียบภาษาก็มีความหลากหลายต่างกันด้วย แพทย์ชาวต่างชาติต้องเรียนรู้
 ก้านทัศนคติของคนไข้ในก้านวัฒนธรรมและอาชีพของแพทย์ รวมทั้งชีวิตในโรงพยาบาล
 กฏต่าง ๆ ของแพทย์ เป็นต้น

เจมส์ แบกซ์เตอร์ (James Baxter 1980 : 2) ได้ศึกษาภาษา
 อังกฤษธุรกิจที่ใช้ในวงการธุรกิจนานาชาติ พบว่า มีการสอนภาษาอังกฤษหลายก้าน
 เช่น การอบรมการจัดการ การอบรมวัฒนธรรมของต่างชาติ การสื่อสารก้านธุรกิจ
 อุปสรรคในการสื่อสาร ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ การปรับให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม
 ใหม่ เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า มีข้อแตกต่างกันระหว่างการสอนภาษาอังกฤษ
 รวมทั้งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะกับการสื่อสารทางธุรกิจ เพราะในแต่ละสาขา
 ก้านมีวารสารสิ่งพิมพ์ คำเฉพาะ และทัศนคติของตนเอง

งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ สรุปลักษณะนี้

มาร์กาเรต สจวต (Margaret Stuart 1973:5) ได้ศึกษาภาษา
 ที่ใช้ในคำบรรยายในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และธุรกิจ พบว่าแตกต่าง
 จากภาษาที่ใช้ในคำบรรยายก้านสังคมศาสตร์ และยังพบว่า ความถี่ของโครงสร้างและ
 ส่วนวนที่ปรากฏ แตกต่างจากภาษาที่ใช้ในคำราทางก้านวิทยาศาสตร์ด้วย

ชาร์ลส์ วอลเตอร์ ลอตเต (Charles Walter Lotte 1978 : 5)
 ได้ศึกษาภาษาอังกฤษที่ใช้ในการบรรยายแก่นักศึกษา สาขาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นคำ
 บรรยายทางก้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ 19 ครั้ง แล้วใช้แบบสอบถามถาม
 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่ UCLA เพื่อต้องการ
 ทราบว่านักศึกษาคงการให้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ตนเรียนสนองต่อการศึกษาวิชา

วิศวกรรมศาสตร์อยู่ในระดับใด ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า คำบรรยายทางคำ
วิศวกรรมศาสตร์น่าจะง่ายกว่าคำบรรยายทางสาขาวิชาอื่น เนื่องจากมีการใช้กระดานคำ
ช่วยอย่างมากในการบรรยาย และแบบของกระดานต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในวงจำกัด และยัง
พบว่า คำกริยาเป็น Simple Present Tense ถึง 75% Simple Past Tense
จะปรากฏเพียง 10 ครั้ง ในคำบรรยายทางคำวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ที่ใช้
เวลา 15 นาที ในขณะที่ในคำบรรยายทางสังคมศาสตร์ปรากฏถึง 39 ครั้ง

แอน เอ็ม จอห์นส์ (Ann M. Johns 1979:6) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำ
ที่แสดงความสัมพันธ์ในจดหมายธุรกิจ และรายงานประจำปีทางคำธุรกิจ ผู้วิจัยได้สุ่ม
จดหมายธุรกิจ 20 ฉบับ และรายงานประจำปี 20 รายการ จากบริษัทหลายแห่ง สรุปผล
ว่า ความสัมพันธ์ด้านคำศัพท์ (Lexicon Cohesion) ในจดหมายธุรกิจมีคำที่แสดง
ความสัมพันธ์มีเกือบ 50% แต่คำที่แสดงความสัมพันธ์จะแตกต่างกันไปตามชนิดของจดหมาย
ในขณะที่ในรายงานประจำปีมีคำที่แสดงความสัมพันธ์ 79% ส่วนในด้านคำสันธาน
(Conjunction) ในรายงานประจำปี ใช้คำสันธานหลากหลายมากกว่าในจดหมายธุรกิจ
ในจดหมายธุรกิจมีแต่เพียง AND และ BUT ในการอ้างถึงข้อความในรายงานประจำปีใช้
บุรุษที่ 3 โดยเฉพาะ THIS มากที่สุด ในจดหมายใช้ YOU บ่อยที่สุด

อาลี เอช. เอส. ฮัจจา (Ali H.S. Hajjaj 1980 : 5) ได้ศึกษา
หน้าที่ของภาษา (Functions) เพื่อนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อ
จุดประสงค์เฉพาะ โดยตรวจสอบว่า ภาษามีหน้าที่อย่างไร โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่าง
ประโยคมากกว่าประโยคเดี่ยว ๆ จากการตรวจสอบเรื่องนี้เขาได้สรุปว่า หน้าที่ของภาษา
หมายถึง ความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้และความเข้าใจในการสื่อสาร ผู้วิจัยได้นำความรู้ที่ได้
จากการศึกษาทางทฤษฎี ตัวอย่างการที่ความหน้าที่ของภาษา การวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ
การนำไปใช้ในห้องเรียนมาวิเคราะห์หน้าที่ของภาษาในตำราฟิสิกส์ การวิเคราะห์นี้นำไป
สู่การแสดงออกที่ชัดเจนและถูกต้องของตัวอย่างหน้าที่ต่าง ๆ ของภาษาตัวอย่างนั้นเกี่ยวกับการ
การที่ความสัมพันธ์ของข้อความในลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงหน้าที่หลักของภาษา และทำให้ความ
สัมพันธ์ระหว่างหน้าที่เด่นชัด ผู้วิจัยได้นำตัวอย่างหน้าที่ของภาษานี้ไปใช้ในการเรียนการ
สอนความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension)

แก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยคูเวต ที่ต้องอ่านตำราพิสสิกส์โดยอาศัยภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

มาร์กาเรต เจ. เอช. ยิง (Margaret J.H. Young 1982 : 2) ได้วิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในการบรรยายวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นวิชาบังคับ 2 วิชา ของมหาวิทยาลัยพอร์ตแลนด์สเตท (Portland State University) ในระดับ ชั้นปีที่ 1 จำนวนประมาณ 80,000 คำ ซึ่งอาจจะนำผลการวิจัยไปใช้เป็นพื้นฐาน ในการสร้างวัสดุการสอนสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะด้านการฟังสำหรับ นักศึกษาวิชาเอกบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 ได้ ผู้วิจัยได้ถอดคำบรรยายใส่รหัส แล้วนำ ข้อมูลมาเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ศัพท์ที่เทคนิคมีความถี่มากกว่า .017% ศัพท์ทั่วไปมีความถี่เท่ากับหรือมากกว่า .070% ศัพท์เทคนิคมีความถี่เท่ากับหรือมากกว่า .070%

อเลจันดรา อากิรอฟ และฟรังซัว ซาลาเจอร์ (Alejandra Akirov & Françoise Salager 1985 : 8 - 10) ได้ทำการวิเคราะห์ความเข้าใจความยาก ของคำศัพท์และโครงสร้างภาษาอังกฤษในตำราวิทยาศาสตร์ ที่เป็นปัญหาแก่นักศึกษาชาว เวเนซุเอลาที่พูดภาษาสเปน โดยสุ่มตำราที่อาจารย์สอนวิชาชีววิทยา ภูมิศาสตร์ และ แพทยศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเกออสแอนดิส (Universidad de los Andes) และนำมา เปรียบ นำมาให้แก่นักศึกษาซึ่งกำลังเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงในค่านชีววิทยา 19 คน ค่านภูมิศาสตร์ 32 คน และนักศึกษามปริญญาโทชั้นปีที่ 1 ทางสาขาแพทยศาสตร์ 14 คน อ่านแล้วขีดเส้นใต้คำหรือกลุ่มคำที่นักศึกษาไม่เข้าใจ ผู้วิจัยบันทึกคำหรือโครงสร้างที่ถูก ขีดเส้นใต้ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป สรุปผลการวิจัยคำศัพท์และโครงสร้างที่นักศึกษาไม่เข้าใจ ไว้ดังนี้

ก้านคำศัพท์

1. มีจจัยเปลี่ยนที่เคิมเข้ากับรากศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 90 คำ หรือ 35.4% จากจำนวนทั้งหมด 254 คำ

2. คำก้านเนื้อหา (Content Words) 259 คำ หรือ 97.3% คำที่ ทำหน้าที่ไวยากรณ์ (Function Words) 7 คำ หรือ 2.6% จากจำนวนทั้งหมด 266 คำ

3. คำนามและคำคุณศัพท์

4. คำที่มาจากภาษาละตินและภาษากรีก 66%
5. คำที่มาจากภาษาแซกซัน (Saxon) บางคำ

ด้านโครงสร้างของคำ

โครงสร้างของคำที่เป็นอุปสรรคคือความเข้าใจในการอ่านได้แก่ การเติมหน่วยคำ (Affixation) และคำผสม (Compound Words) ในจำนวนคำที่นักศึกษาไม่เข้าใจ 266 คำ เป็นคำที่มีการเติมหน่วยคำ 112 คำ ส่วนใหญ่เติมปัจจัย (suffix) เช่น -ing, -ed, -ly ซึ่งส่วนมากเป็น คำคุณศัพท์ ส่วนคำผสมเป็นชนิดที่ประกอบด้วยหน่วยคำ 2 หรือ 3 หน่วยคำ จากการ วิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ในการอ่านตำราวิทยาศาสตร์และเทคนิคที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษ นั้น ความรู้ด้านโครงสร้างมีความสำคัญน้อยกว่าด้านคำศัพท์

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนและการทดสอบ สรุปได้ดังนี้

บาร์บารา วิกกิน (Barbara Wiggin 1979 : 3) ได้ทำการทดสอบ ภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ (Scientific English) เพื่อทดสอบประโยชน์ของแนว ความคิดการวิเคราะห์ที่รองรับสัมพันธ์ข้อความ (Discourse Analysis) ในการ สอนการอ่านภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ พบว่า การอ่านข้อความภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ ที่ได้ผลต้องอาศัยความรู้เรื่องการทำหน้าที่สัมพันธ์ความของกริยา (The Discourse Function of Verbal Elements) ซึ่งผลการวิจัยนี้ไปสนับสนุนสมมุติฐานของ ลาร์รี เซลิงเกอร์ (Larry Selinker) ที่พบในขณะที่สอนภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ แก่วิศวกรต่างชาติ ว่า วิธีสอนแบบเก่า ๆ (Traditional Approaches) ไม่ได้ผล ในการสอนภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์แก่วิศวกรที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพราะว่า นักศึกษา ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของโครงสร้างภาษาในข้อความที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เนื่องจาก ไม่ได้รับการสอนว่า รูปคำกริยาของภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์มีหน้าที่สัมพันธ์ความด้วย

ในปีเดียวกัน บอบ ไวสเบอร์ก (Bob Weissberg 1977 : 4-5) ได้ศึกษาเทคนิคการเขียนตามแนวที่กำหนด (Guided Writing) สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาที่สองในระดับสูงในสาขาเทคนิค พบว่า วิธีนี้เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียน แต่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในสาขาเทคนิค เพราะผู้เขียนขาดแรงจูงใจ การเขียนระดับสูงผู้เรียนจะต้องมีอิสระในการเขียนสูงขึ้นและมีใจจดจ่ออยู่ที่ลักษณะของภาษา ฉะนั้นวิธีที่ค่อย ๆ ละการควบคุมการเขียนตามวิธีคัดคำออก (Deletion) น่าจะบรรลุวัตถุประสงค์ในการเขียนมากกว่า วิธีนี้ได้นำไปใช้กับนักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยนิวเม็กซิโก (New Mexico State University) ทางด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ วิธีนี้ประกอบด้วยแบบฝึกหัดต่าง ๆ ที่อาศัยบริบทหนึ่ง ซึ่งมีการขยายการคัดคำออกอย่างมีระบบในแต่ละแบบฝึกหัดจะเกี่ยวกับภาษาเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะ เช่น Passive Voice, Relatives, Gerunds ผลปรากฏว่า นักศึกษาสามารถเขียนได้อย่างมีอิสระหลังจากที่ได้ทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ

อาลี เอช. เอส. ฮัจจา (Ali H.S. Hajjaj 1978 : 2)

ได้ศึกษาความต้องการหลักสูตรสำหรับการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมประเทศคูเวต และสรุปได้ว่า เป็นไปได้ที่จะนำวิธีสอนเพื่อการสื่อสาร (Communication Approach) มาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศคูเวต ถ้าทราบความต้องการในการใช้ภาษาที่เฉพาะเจาะจงของผู้เรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานในการสร้างหลักสูตร

กัณฑาทิพย์ ศิริพล (Kantatip Siripol 1979 : 1321 - A) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย" ตัวอย่างประชากรได้แก่ นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งถามปัญหาเกี่ยวกับองค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ ปัญหาในค่านิยมการอ่าน และความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค นักศึกษามีความเห็นว่าง่วงระสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคมีขอบเขตกว้างเกินไป และไม่สามารถสื่อความหมายให้นักศึกษาเข้าใจจุดประสงค์ได้ นักศึกษาดูขาดแรงจูงใจในการเรียน ค่านิยมอาจารย์ผู้สอนพบว่า อาจารย์ผู้สอนมักจะได้รับกรอบทางค่านิยมของภาษาอังกฤษ และอาจารย์บางคนไม่เคยได้รับการอบรมทางด้านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้ใช้วิธีการสอนแบบวาทสัมพันธ์ (Rhetorical Approach) ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

จูเลียต เกอ เบอร์ก และเจเน็ต เกอ ซอเวซ (Juliet de Burgues and Jeannette de Suarez 1985 : 6) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการอ่านของนักศึกษาศาสาวิชาสารานุกรมศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยคาโรโบโบ (Universidad de Carobobo) โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 17 คน โดยให้แต่ละกลุ่มอ่านเรื่อง ๆ เดียวกัน แต่ใช้คำสั่งต่างกัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ให้รายงานเนื้อหาจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้คำพูดของนักศึกษาเอง

กลุ่มที่ 2 ให้แปลเรื่องที่อ่านเป็นภาษาสเปน

กลุ่มที่ 3 ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในเรื่องที่อ่าน ผลปรากฏว่านักศึกษามีปัญหาในการถอดความ (Decoding) ความเข้าใจในการอ่านโดยแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ กันดังนี้

1. มีความไม่แน่ใจในการถอดความตามความคิดของตนเอง
2. มีความยากลำบากมากยิ่งขึ้น ในการรายงานโดยใช้คำพูดของนักศึกษาเอง
3. ประสบความยากลำบากมากยิ่งขึ้น ในการรายงานโดยใช้คำพูดของนักศึกษาเอง
4. การถอดความโดยอาศัยการอ้างอิงมีน้อยมาก
5. การแปลอาศัยลักษณะโครงสร้างทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงบริบทหรือความเหมาะสมของความหมาย
6. มีความระหนักถึงเรื่องเอกภาพของเนื้อหา เพราะว่าความคิดในเรื่องที่ให้อ่านถูกแยกเป็นส่วน ๆ และความสัมพันธ์ของความมักจะถูกละเลย หรือไม่ก็ถูกตีความผิด